

Sinna.

Kuhu siis ikkagi? Vahest Konservatooriumi pisikese poodiumiga klassi number üheksa? Mõnda «Estonia» prooviruumi? Või Matkamaja saali, kus vahetevahel toimuvad tudengite etendused?

Seal —

Matkamaja 30. III ja 4. V. Kõigepealt serveeriti Wilderi lühiooper «MADALMAA MERI» ja seejärel pikantse hõrgutisena Hindemithi «SINNA JA TAGASI». Lavastanud oli Arne Mikk, muusikaline juht oli Ellen Maiste, kon'sertmeister Ene Rindeaalu, lavakujundus pärines Piret Soalalt ja tantsuseade Ülle Toompuult. «Madalmaa meri», mis meenutab pigem küll muusikali kui ooperit, on kirjutatud kolledžite, koolide jms. näite-veitskondadele ja küllap tulebki teost võtta nagu tundelist õpetükkki. Igatahes jäi ooperistuudio tõlgenduses valitsema lüüriline pool, ehkki on taotletud ka hooget tegevust.

Enamasti on lavaline liikumine ooperilaulja hariduse üks valukohti. (Ma ei pea silmas lauldes tiritammi kasvatamist, vaid lihtsat kõndimistki teatrilaval.) «Madalmaa...» esietendus kulges särtsakalt ja toreda tegetsemislustiga, 4. V õhtu moodus seevastu loiult ja tüdinult. Mida täpsemad ja julgemad oleksid kooristseenid, seda suurem kontrast tekiks lüürilise liiniga ja nii võidaks kogu lavastus.

Nähtud koosseisust oli vokaal-

KAKS ÕHTUT OOPERI- STUUDIO VARJUPAIGAS

tehniliselt kõige kindlam Pille Lill. Viimati kuulsin P. Lille aasta tagasi, vahepealne areng paneb temasse uskuma. Villu Valdmaa ja Mart Miku osatäitmised kinnitasid «Figaro pulmast» jäänud sümpaatset muljet. Nii nende kui ka teiste — Toomas Toheriti, Rando Piho, Toomas Tõnisi, Merle Kuklase ja Pirjo Levandi-Kauge puhul on kõige tähtsam ikkagi see, mis saab edasi, kui tugev on nende tehniline alus ja kuidas õpitakse end laval avama. Võimekatel inimestel on loodetavasti ka tahet ja meeletut indu. Arvata-vasti kuuluksid mõnedki neist Noorte Muusikalisse Kammer-teatrisse, mille loomise ideest rääkis Mart Mikk «Reedes» (13. IV). Samas kirjeldas Arne Mikk ooperistuudio tegevusvõimalusi meil ja mujal, ja kogu tudengite ooperiõhtu Matkamajas on kõneldule värvikaks illustratsiooniks. Ehk vähemal töökorralduses saaks järgmisel õppeaastal juba midagi muuta?

Arne Miku kogemused ja pe-

dagoogivaist on aidanud arendada noorte lauljate lavatundust. See on stuudiotöö suur väärtus, mis eriti pääseb mõjule Hindemithi sketšis «Sinna ja tagasi». Kergelt parodeerivat mängu naudivad tegijad (kui nad partiiga hätta ei jää) ja publik (kuni viienda toolireani, kaugemalt läheb detaile kaotsi). Kõik oselised tajuvad, et muusika-teater on tõepoolest teater: Annika Tõnuri — särav ja iseteadev, surseski nooblite žestidega moodne daam; Mati Kõrts — cmaenese verisest rollist hämmeldunud härra; Pirjo Levandi-Kauge — «Eesti Ekspressi» lugev teenijanna; Merle Kuklas — player'i-hull tädi Emma... Elutarga (Alvar Kaldre) grimm meenutas kangesti Šaljapini Mefistofelest, ilmselt on sarnasus siiski juhuslik. Elutarga osa võiks mõjuda kas müstilisemalt või teravama paroodiana. Mõrvejärgses ansambelis tahaks kuulda Professori (Villu Valdmaa) ja Sanitari (Alar Pintsaar) rep-llike selgemalt, nii et ka nemed jõuaksid n.-õ. suurde plaani. Lavastus algab tädi Emma laskumisega treppidest ja lõpeb seal tagurpidi ülesastumisega. Sest nii muusika kui ka lavategevus kulgevad pärast mõrva ja Elutarga vahaesegamist tagasi peegelpildis.

Niisil — tagasi.

Mõnda «Estonia» prooviruumi? Vahest Konservatooriumi pisikese poodiumiga klassi number üheksa? Kuhu siis ikkagi?

KRISTEL PAPPAL

«Reede»

25. V - 90